

**OBRA
COMPLETA**
1965 - 1980

SOCIETAT CASTELLONENCA DE CVLTVRA
BIBLIOTECA DE CONTEMPORANIS.—XXXVIII

OBRA COMPLETA

1963 - 1980

OBRA COMPLETA

CASTELLO DE LA PLANA

M. CM. LXXXI

MIQUEL PERIS SEGARRA

OBRA COMPLETA

1965 - 1980

CASTELLÓ DE LA PLANA

M. CM. LXXXI

És propietat de l'autor

D'aquesta edició de
I'OBRA COMPLETA
se n'han tirat 1.050 exemplars,
50 dels quals numerats del l'1
al 50, — que no es posen a la
venta —, sobre paper verjurat
os d'Oliva i Boada, i els restants,
sense numerar, sobre paper os
d'edició, de Torràs Domenech

I. S. B. N. 84-00-04851-2

Dipòsit legal CS. 206-1981

Imp. Fills de F. Armengot.-Enmig, 21.-Castelló, 1981

112

La obra completa de qualquier autor a los que se refieren en el presente libro, siempre que sea por el momento de su publicación, se refiere a los que se indican en el presente libro, siempre que sea por el momento de su publicación.

La obra completa de qualquier autor a los que se refieren en el presente libro, siempre que sea por el momento de su publicación, se refiere a los que se indican en el presente libro, siempre que sea por el momento de su publicación.

OBRA COMPLETA

1965-1980

La obra completa de qualquier autor a los que se refieren en el presente libro, siempre que sea por el momento de su publicación, se refiere a los que se indican en el presente libro, siempre que sea por el momento de su publicación.

La obra completa de qualquier autor a los que se refieren en el presente libro, siempre que sea por el momento de su publicación, se refiere a los que se indican en el presente libro, siempre que sea por el momento de su publicación.

La obra completa de qualquier autor a los que se refieren en el presente libro, siempre que sea por el momento de su publicación, se refiere a los que se indican en el presente libro, siempre que sea por el momento de su publicación.

112

112

BRANCAL

L'obra completa de qualsevol autor més o menys conegut, quasi sempre apareix soplujada per d'altres escriptors ja enlairats que diuen, potser, allò que no senten però que honoren l'amistat escrivint quatre bogeries, si més no. I ben lluny meu comprometre l'amic lletraferit en aquest comboi.

En tota obra de creació, cadascú atansa un nivell estètic, estilístic, lingüístic, etc. No està obligat a més si la sinceritat sura; és el lector conscient qui ha de dir la darrera paraula. D'altra banda, no s'ha d'oblidar que es precisa la perspectiva de temps i espai per poder mesurar l'aportació a la cultura d'allò que ha nascut del fons de l'esperit mitjançant la paraula, vial del sentiment.

Si el que he escrit és vàlid, millor; si no ho és, almenys, i de bona veritat us ho dic, he omplenat uns quants anys de la meua vida esplaiant-me amb les meues vivències poètiques, el que he viscut intensament, perquè cal dir que el més important és viure, abans de tot. I m'he divertit. Ha esdevingut l'escriure? Doncs, bé.

Cal dir també que, si veritablement volem assolir la nostra maturitat com a poble, ens hem d'enlairar a nivell de llengua. Per desgràcia el poble encara és massa, i només ell, si és conscient, s'enlairarà per assolir ser poble.

Que així siga és el desig de

l'autor

M. P. S.

I.—AIGUAMOLL I SENILL

1965-1966

Bunkin

*«Brunz la tempesta i lo rellamp
fa via entre los núvols carregats
de pluja.»*

BERNAT ARTOLA TOMÀS

1

Camins del somni, qui poguera seguir-los
per deslligar-se d'aquest món material.
Caldrà tothora volar per assolir-los
i anar per ells cercant molsuda pau?
Ja no vull els camins, vull les dreceres
per arribar més prompte al que és més alt
i allí escoltar sonades falagueres
de la celstia que no s'apaga mai.
Jo vull volar, sempre volar, com l'au,
i somniar... i perdre'm a l'espai!

1-Març-1965

2

Aquesta nit lluna plena,
el neguit ben lluny de mi,
riu la mar per la donzella,
els pins ploreu pel fadrí.
Pel blau cel ja capdavalla,
mireu-lo, se'n va a dormir
pel cim d'aquella muntanya
i ens dóna la bona nit
amb un clafit de colors,
amb tendror de colorins.

10-Març-1965

3

Enmig de la nit la lluna
recerada pels estels
que, enamorats, la segueixen
plorant llàgrimes d'argent.
Ella somriu quan es mira
tan bonica, reflectida
a l'espill de la mar blava,
mirall de cristall d'argent.
Com és rodona, rodola
per l'ampla via del cel,
pentinant-se amb quatre puntes
del més argentat estel,
fins que encima la muntanya
deixant-se camins d'argent.

12-Març-1965

4

Tot és tranquil, és l'hora de l'enyor;
tot va dormint-se, i despertant-se el cor;
plau el silenci, és quan parla l'amor.
Jo vaig a soles pel camí sense flor
i fins les fulles, — records color de l'or —,
són esventades en vespre de tardor.

2-Abril-1965

5

Una araboga
plora a l'hivern,
una floreta
somriu a abril
i l'oroneta,
— vol d'embolics —,
fa una rialla
cercant son niu.
I allà en el cel,
la carcallada
de colorins.
Jo, passejant-me
pels vells camins,
cante per fora,
plore per dins.

10-Abril-1965

6

Clara nit de lluna plena
i a vora mar fent l'aguait
veient si puc albirar
el dolç cant de la sirena.
Quan era jove, als quinze anys,
em va fer una rondalla
que després no he rebut mai.
Fins l'albada vaig estar,
em va banyar una onada
i de fred vaig tremolar.
Ai, qui poguera tornar
a ser jove i somniar
al caliu de lluna plena,
tota la nit escoltant
allò que diu la sirena
que embruixa la nostra mar.

23-Abril-1965

7

No sé què em passa. Aquesta primavera
ha florit en mon cor la flor novella
enflocant de color la meua vida.
Tot serà esclat de flor que viu un dia?
És veritat que el cor sempre és novell?
Miracles de l'eterna poesia
que, perquè sí, comboia l'elegia,
trista cançó que plora un fadrí vell.

28-Abril-1965

8

Nuet de les despulles,
alliberat de carn,
vaig prendre en nit de lluna
un bany d'eternitat
a l'aigua tèbia i quieta
d'una tranquil·la mar.
Com t'acarona l'aigua
vestit d'un despullat.
El cel era, aleshores,
d'estels ben estelat
i l'ànima nadava
sense cansar-se mai.

El cant de la sirena
ma carn va despertar
i vaig eixir de l'aigua
al bany donant remat.
Tan bé que jo em trobava
en quieta mar nadant
a l'ombra de la lluna,
reblit de dolça pau,
somniaant sobre l'arena,
volant com vola l'au,
vivint la poesia,
creuant l'obert espai.

29-Abril-1965

Solcs de tonyines amb enlairats bramits
pregonen la nocturna cavalcada.
Darrere d'elles els caragols brulant,
són els tritons. Poc a poquet nadant,
obren el pas a colles de nereides
que enfloquen els camins, fent l'enramada
de flors vermelles d'anèmونا i coral.
Per la mar llisa, lloms negres de galfins
amb plata de la lluna aparellats,
empenyen la petxina engarlandada
on va la deessa Anfitrite surant
espais guarnits de lluna, mar i cel.
I al capdavall conlloga de sirenes
dient-los galanies als estels.
Cavalcada d'amor per mar llatina
només la veu qui pot, de matinada,
quan la matèria dorm i el cor somnia
seguint camins oberts a la mar blava.

30-Abril-1965

10

La nit darrera l'he passada somniant
amb els volguts records de ma infantesa
i un món d'oblits he tornat a reviure
recorrent vells camins, on la tendresa
d'un maternal afany s'ha fet enyor,
i he despertat amb llàgrimes plorant,
he mullat la blancor del meu llençol.
Les llàgrimes d'un somni mai no ofeguen,
són lluminoses, tenen blana dolçor,
són com l'escuma dormint-se sobre molsa
saludant a la mar amb mig somriure
en un tranquil capvespre de tardor.

4-Maig-1965

11

Com està el món, Cal-i-cant,
quin temps ens farà demà?
Aguaitem el Montjoliu,
de segur ens ho dirà.
Els senyals són de tempesta,
quin castell s'està enlairant
pel cel de la serralada,
sembla que siga un gegant.

Benaurats els mariners
que saben quin temps farà,
sempre el temps que fa endevinen
i no mai s'enganyaran.
Jo, les tempestes del cor
mai no puc endevinar
i navegue pegant tombs
per una moguda mar.

1-Juny-1965

12

Quins castells fan més bonics
els xiquets a vora mar,
a l'estiu, quan s'entretenen
abans de prendre un llarg bany.
Amb arena i quatre canyes
tot el matí són jugant,
vivint un món d'il·lusió,
gaudint de lluites en pau.
De sobte arriba una onada,
dent d'escuma de la mar,
i s'escaroten i riuen
i el castell s'enruna, cau.

Quins castells fem en la vida
els hòmens quan ja som grans.
Ve una neguitosa onada,
se'ls emporta per davant
i anem roda que te roda
per aquest món, pegant bacs.
I un dia, no sabem quin,
sense saber com ni quan,
la senyora de la dallà
ens pegarà cop de falç
capdancers en la gran roda
d'un neguitós ball rodàt.
La mort i la vida són
onades de negra mar.

7-Juny-1965

13

A soles sota els pins l'ànima, nua,
farcida està d'espiritualitat;
un paisatge argentat de plena lluna
i un deler delerós d'immensitat.
Despert somnia el cor enamorat.

Pertot arreu glateix aeri polsim
dibuixant novelles formes a l'espai;
semblen bruixots els troncs d'estàtics pins
quan l'onada s'atura amb mig desmai.
Despert somnia un cor enamorat.

Va cercant i recercant adelerat,
— quina veu més misteriosa té la nit —,
per assolir un tast d'eternitat
que, sedegós, s'enlaira dins del pit.
Despert somnia mon cor enamorat.

10-Agost-1965

14

Matinera tu ets, flor d'ametller,
amb corruixes d'amor surts a la branca,
l'etern missatge encara no s'atansa
i amb colorins abilles nu febrer.
Que et lliure el fat de fer cap malanança.
Torna-te'n on jau la primavera,
car si t'albira el malaurat neguit
que gelat ronda sa cançó darrera,
serà la teua vida eterna nit.
Amaga't que et farà malastrugança.

18-Agost-1965

15

Nuets llurs troncs pels cops de destralades,
— eco, ressò de fam metal-litzada —,
jauen els pins de virginal pinada
glatint l'alè del sospireig darrer.
Al jaç de costra i sabes calcinades
pel sol d'estiu roent i matusser,
plora el meu cor en rebre queixalades
de la cançó que canta un masover.

31-Agost-1965

Cauen de pressa els fulls del calendari
pel ventallar del temps, com fulles seques;
van albirant-se els tardorencs capvespres
que tot ho abillaran amb groc sudari.

I caurà l'aigua, s'amerarà la terra
de la blana humitat que és font de vida,
i la boirina, de sentiment farcida,
farà al meu cor plorar l'amor darrera.

En vespre de tardor, mon cor delera;
per un perdut amor mon cor sospira.
Tallant cel gris el vol de la falzia
se l'ha emportat on naix la primavera.

6-Setembre-1965

17

Plau el silenci, tot em parla d'amor,
fins la catifa d'encisadora pluja.
I és trist mon cor, tot lleu soroll l'enutja
en l'hora quieta d'un vespre de tardor.

Sota l'arbreda, — blana mortalla d'or —,
resten fulles de grocs fent estolades.
Les fulles del meu cor són abrasades
en l'hora quieta d'un vespre de tardor.

Jo li demane al vent sa ventallada
i a la pluja que em done sa fredor.
Mon cor, llavors, farà una riallada
en l'hora quieta d'un vespre de tardor.

7-Setembre-1965

18

Pel cel passeja la lluna,
a la una.
Troba un estel cavil.lós,
a les dos.
La lluna no li diu res,
a les tres.
L'estel son blat no el pot batre,
fins les quatre!
A la una, a les dos, a les tres i a les quatre.

27-October-1965

19

Mariner, marineret
que te'n vas cap a Castella
deixant-te la mar llatina,
no et fa dol deixar la mar?
No voràs ja la gavina
estàtica somniar
somnia de xica fadrina
volant pel quiet riba mar.
Mariner, marineret
més ros que la rossa albada,
d'ulls blaus de dolça mirada,
melós i lleu parpellar.
Jo crec que albire el secret
d'aquest primicer viatge
de ta blava juvenesa.
Als teus ulls t'endús encesa
l'alenada de la mar
per calentar l'erm paisatge
de la terra castellana
portant-li l'etern misatge,
per vore d' enamorar-la
amb el blau del teu mirar.
Mariner, marineret
que te'n vas cap a Castella,
t'emportes la meravella,
la blavor que té la mar.

28-Desembre-1965

20

Clapint desperta el vent tallant arestes
bufant amunt i avall sense senderi;
bramen de nit a cops, fotent-se empentes,
gemecs d'un clam d'esperitat misteri.

Se n'entra pels badalls de les finestres
despertant a la vida els cabirons
que, tremolosos, ganyolen sons feréstecs
com fusta rosegada pels corcons.

També el meu cor és sorollat amb força
per l'udolar del vent de la passió.
No pot trobar el gaudi que el conhorta
perquè el neguit vol ser el seu guardó.

12-Febrer-1966

21

Flor vermella que surts a la branca
cantelluda d'un roc mariner,
quan jo et veig enflocar la calanca
dintre meu s'encimbella un deler.

Quan jo et veig tan vermella a la roca
bategar al caliu de la mar,
quan tos pètals novells l'aigua toca,
més t'encens per l'afany de besar.

I l'escuma segueix joganera
quan albira el desig passionat,
i amb sa randa et cobreix, falaguera,
ofegant mig somrís amagat.

Tu em recordes l'amada donzella
que a recer d'emparrat marjaler,
m'encenia amb un bes, meravella
d'un capvespre d'abril cançoner.

29-Març-1966

Si per la flama de l'amor s'atansa
allò que el cor vol dir desdenyant noses,
el meu és hui bell portaveu de roses
que a un lleuger vol li ofrena sa gaubança.

Tallant cel blau em porta l'enyorança
de vells camins. Ja les mirades closes
que em fa el retall, em diuen tantes coses,
que els meus records esclaten amb recança.

Benvinguda al meu si la primavera
que ve penjada al bec d'una falzia.
Creuant la blava mar ve joganera

fent-me agredolç somris, la melangia
d'un oblidat record i, cançonera,
fereix mon cor amb caires d'elegia.

31-Març-1966

Mon muscle de capçal, mirades closes
d'uns ulls passionats vora d'uns altres
i el bategar de pits que es diuen coses
amb paraules silents. Per a nosaltres
el temps no passa i rebutjant les noses
com fa l'anèmona que l'onada besa,
espiritats, vivim eternes noces
amb la passió. Oh bram de la deessa,
deler sublim, vermell alé de flama...!
Carn sobre carn perquè passió ho reclama,
bevem l'aigua d'un riu que brama i crida
sota el flameig del foc font de la vida.

12-Abril-1966

Com vola el catxerulo pel cel pegant cuades,
estel de la vesprada del temps primaveral.
Senzilla geometria, — canyes empaperades —,
guarneix el net celatge que agrana un palmeral.

Ja vola la milotxa al cim d'un fil penjada
per gràcia de la cua que hem fet d'un vell retall.
La brisa marinera, amb goig d' enamorada,
engronsa la milotxa que enfloca el blau cristall.

Joguina de l'infant quan ve la primavera,
passió d'un novell somni que vola adelerat.
Mon cor té melangia, també volar delera,
vol fer com la milotxa... però amb el fil trencat!

19-Abril-1966

Per què canta el rossinyol adelerat
al capdamunt d'un roure a la roureda?
Per què amb dolça cançó respon l'arbreda
fent-li el duo al cant tornassolat?
Quan ferida d'amor un cor delera,
és perquè ja ha arribat la primavera.

Festejant a la flor del taronger,
per què l'aigua fa música al sequiol?
Per què mon cor s'enfloc a amb el consol
de l'esclat d'un capoll en un roser?
Creuant la mar, rabent, una falzia
ens du l'amor amb caires d'elegia.

Per què la nit d'abril febra tremola
quan rep tendra mirada de la lluna?
Per què batega el cor de verge bruna
quan llàgrimes d'argent l'estel marmola?
Quan la tenebra parpella rossa albor,
és que ja hi som al regne de l'amor.

20-Abril-1966

La lluna minva sa rodona esfera
desfent-se amb raigs d'argent lluint la nit.
L'estel infant, — desig sublim —, delera
fer-se-la seua mostrant-nos-la amb el dit.

La lluna, fadrina rànica i vella,
per dar-li goig al somni d'un xiquet,
regalant-se, — oh càndida donzella —,
es dóna tota, però, poc a poquet.

La flor del meu voler fa meravella
quan delerós sos pètals vull collir.
Amb mig somrís s'enfuig fent-se rosella
per a només el blat daurat guarnir.

21-Abril-1966

La mar marmola queixes d'amor passonat
quan és acaronada pel sospireig del vent
que, més que corre vola, pujant adelerat
al cim de blanca escuma: Té fam de firmament.

L'udol de les clapisses, — la mar s'ha fet muntanya —,
s'enlaira capgirant-se pel torb d'un caragol.
Núvols, — semblen llops negres —, ganyolen a l'onada
quan ja se'n va poruga cercant pau i consol.

I brama la tempesta, cueja el vermell llamp,
capitombant-se l'aigua remuga ferm soroll.
Amb tremolors l'onada, quan fa via un rellamp,
se'n va a la quieta molsa per fer randa en un toll.

26-Abril-1966

Quan passege al camí dels molins,
 quan al cel fa embolics la falzia,
 quan desperta mon cor cançoner
 pel comboi de flairosa elegia,
 quan la mar s'engarlanda amb galfins
 i un capoll esclatant al roser
 fa l'embuc a una rosa, sa aimia,
 és que som a l'abril missatger
 d'un reialme d'amor que es vol fer
 pel conreu del meu cor, poesia.

Quan la sèquia pregona aigua clara
 esguitant el verd jaç del caixer,
 quan al toll pasparís teixidor
 fa sa randa nadant joganer,
 quan somnia desperta atzavara
 cara al cel, delerosa d'albor,
 bategant ferm desig pregoner,
 és que arriba farcit de blavor
 el reialme sublim de l'amor
 a cavall del ressò d'un deler.

Quan s'engronsa la quieta gavina
 somniadora al caliu de la mar,
 quan l'escuma s'enlaira a l'onada
 que s'enfuig per l'afany de brodar,
 quan tremola la vela llatina
 pel garbí jovenall passionada,
 quan els llavis desitgen besar,
 quan són closos els ulls de l'amada,
 un reialme eternal canta albada
 a l'abril amb joiós pregonar.

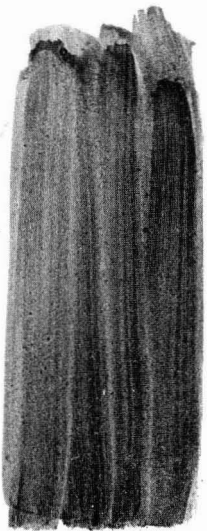
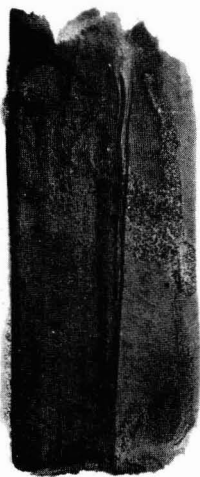
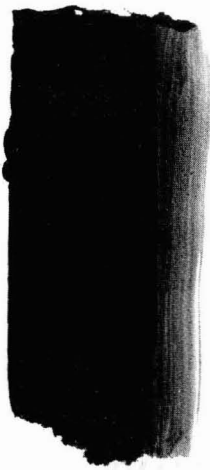
Passejant pel camí dels molins
quan al cel fa embolics la falzia,
vaig a soles guaitant cor endins
l'horitzó per on ve l'elegia.

14-Maig-1966

II.—CANÇONETES DE TOT L'ANY

1965-1970

NEBOY

*«Mira que si encens el foc,
xocorroc...!»*

BERNAT ARTOLA TOMÀS

1

Què bonic és tindre festa
i no fer res en tot l'any.
I aquella que té la cresta
d'una gallina, per guany?
Això sí que és festa grossa,
però lliura't d'un badall,
que en festa tan manifesta
on no es pot anar amb crossa,
no és igual anar de festa
i en la festa fer el gall,
que fer un gall en la festa,
com fer-li la festa a un gall.

3-Març-1965

2

Jo conec una fadrina
que és l'escarot del raval.
Sempre ha estat bona veïna,
hui té afecció... a un animal.
Quin forat més delerat
era la seua gatera.
Quin soroll i polseguera,
en albirar la sardina,
feien els gats del veïnat
per no restar endarrera.

Se n'adonen dels quefers
els amics dels animals,
i allà van, manifesters,
amb el cap dels menescals.
I ella, com li correspon
a qui van a fer-li festa,
llença campanes al vol
i amb veu prima i cor novell
contesta així a un fadrí vell
que semblava ser de llesta:
Ara el gat no me compon
perquè m'agraden les rates.
Ratolí de caragol
o rateta marjalera?
I contesta riallera
donant solta al seu antull:
No senyor, no, jo ara vull
la rata... cabironera!

6-Març-1965

3

Quin paradís
és la sèquia per al pasparís,
quin paradís!

A l'estiu i en l'alqueria,
que bona estona passàvem,
quina estona més feliç,
quan de xiquets ens n'anàvem
a caçar el pasparís.

A contra corrent nadant,
pasparissos cap amunt.
Deixant-se portar per l'aigua
que els fa l'esguard de l'embuc
comboiant-los el deler,
els dos se'n van cap avall.

Pasparís, cria-me'n un!
Pasparís, cria-me'n dos!
Els no fan cas a ningú,
perquè afissats als quefers
i per refrescar calors
que sempre l'amor comporta,
molt junyits prenen el bany
en una sèquia de l'horta.

Quin paradís
és la sèquia per al pasparís,
quin paradís!

10-Març-1965

4

Vaig a cantar-te,
bella xiqueta,
la cançoneta
del «se me'n fot».
Que cançonera,
que boniqueta,
que rondallera...!
I a quantes fot!

Al caire d'ella
jo visc la vida,
volguda amiga,
no fent-ne un brot.
Quina rondalla
de llepolia
la companyia
del «se me'n fot»!

Per ser fadrina
ja prou rancieta
i molt t'agrada
la cançoneta,
ballem la vida,
bella xiqueta,
fent musiqueta
del «se me'n fot!»

Divendres de Dolors, 1965

Dis-m'ho, dis-m'ho, pixaví,
per què tens la cara roja?
Que t'agrada molt el vi?
Ah, ja ho sé, que és primavera
i, llavors, la sang s'altera.
A mi també em passa igual
quan allà boqueta nit
faig l'embuc a una femella.
Sempre com el borinot,
sempre insinuant-te, morral,
vas darrere la mareteta.
Ja estàs fet un bon pardal!
I fent l'ullet al poeta,
respon el desvergonyat:
Per això sóc el parot
i el meu vol sempre nupcial.
Bonica és la cançoneta
que voleia el pixaví
tothora per la marjal!

11-Abril-1965

6

El gall a la gallina
li fa l'aleta,
i ella molta alegria
li manifesta.
Tota melosa,
rep la dolça manyaga
que el gall li venta.
Jo, l'altre dia,
vaig voler fer-li l'ala
a una xiqueta,
i de seguida,
vaig rebre la primícia
d'una guantada.
Bon «caldo» el de fadrina,
millor encara
el de dona casada
que ha restat vídua.

9-Juny-1965

7

Una xicota veïna
del vell carrer Caperó
que amb rotllos sempre somnia,
vol pastar sense farina,
fa dejuni, té moïna,
i de fam... més que Garró.
Un capvespre, a l'alqueria,
tantes faves va menjar
que, a més de malferida,
va restar molt estrenyida,
la panxa se li va unflar.
Les faves són llepolia
que n'hi ha d'estalviar.

11-Juny-1965

8

En la nit quieta, mirant la lluna,
pegant-li voltes m'escalfe el cap.
Roda i cavil·la, no tinc mesura
per definir-me l'eternitat.

I m'imagino una cosa llarga,
llarga, molt llarga, mai no té fi.
Per on comença? On s'arremata?
N'és ben difícil seguir-li el fil.

Llavors, recorde que en tendra blava,
— rústega cambra —, m'aguarda el llit.
Fume un cigarro, faig pixarrada,
i de seguida dret a dormir.

12-Agost-1965

9

Una rànica fadrina
s'ha posat lloca,
com és bona gallina
li plau la joca.
I com pertoca,
— tractant-se d'una festa
de galanies —,
li vaig dir, toca,
picant pansida cresta
a les Doveries.
Un gall de bona llesta,
no té manies.

7-Desembre-1965

10

Miola un gat en nit de lluna plena
cercant, adelerat, novell amor.
Poc a poquet pregon sa fredor
amb sos miols, molsuts sospirs que alena.

Somriu al cel la lluna de gener
quan albira els quefers, manifassera.
Pel rodolí ben fosc d'una gatera,
també una gata miola el seu deler.

D'uns quants miols ben llargs es fan flassada,
tapant-se els dos amb tremolors de fred.
Com l'acaronada l'enamorat gatet!
I que quieta la gata acaronada!

9-Gener-1966

11

A la marjal, la granota
li canta a la lluna plena.
Per l'aigua de la sequiota,
un pasparís joganer
li puja a un altre a l'esquena.
Com corrandeja una soca
la rata cabironera.
I un cuquello rondaller,
al més alt d'una figuera,
a sa femella fa embuc
cantant-li, com li pertoca,
la cançó capdavantera:
Cuc-cuc, cuc-cuc, cuc-cuc!

.....
Jo també vull fer cuc-cuc
quan canta la primavera,
però, cavallers, no puc,
perquè em manca... la figuera!

10-Febrer-1966

12

Entre els pètals vermells
d'una rosella,
jau bevent suc novells
melosa abella.
De la font de l'amor
raja aigua freda,
i per beure, — ai dolor —,
sota una arbreda,
he rebut fiblonada
d'una donzella
que no mai l'ha tastada.
Massa novella.

11-Febrer-1966

13

Qui vol una figueta
ben madureta,
pregona, sorollant-se,
la panfigueta.
Colles de jovenalla,
remolinant-se,
cerquen pansida figa
focall de canya.
Una rància fadrina
corre i s'afanya,
que a fer la panfigueta
ningú li guanya.
Per carnestoltes,
aquesta fruita seca
desvergonyida,
per ser enganyadora
fa la veu prima.
Perd la vergonya, ai,
per fer-se encisadora,
fins una figa!

11-Febrer-1966

14

Si a una xica del carrer
en nit de maig vols rondar,
no cantes napolitana
perquè és fàcil esvarar.

Un jovenall rondaller,
per enramar un balcó,
va pegar un esvaró
i la cama es va trencar.

Aqueixa fruita, a la Plana,
— deler de l'amor novell —,
encara per madurar
ja té esvarosa la pell.

4-Abril-1966

15

Rodó forat de pell ben arrugada
que dónes a les panxes llúissor.
Arrupit rodolí, carn encauada,
sotanell que t'abilles de blancor.

Enmig de llisa panxa estàs a soles
covant, com la gallina l'ou nial,
les borres del cotó de camisoles,
d'on poden eixir polls. Cant solemnial

vull fer-li a l'estatisme del melic.
Sempre tan quiet, molsut, com l'albercoc,
que encara essent de pell feta embolic,
no hi fa nosa a ningú, ni gens ni poc.

3-Novembre-1966

Un veí meu destarifat
que és, per ofici, malfeiner,
una vesprada al seu terrat
va desitjar ser dolçainer.

Una xicota carassera
que netejava un galliner,
bé va guaitar, — per ravalera —,
el joc d'aquell manifasser.

Com era vespra de nadal,
al temps que ací fa prou de fred,
ni s'albirava cap pardal
ni va xiular aquell xiulet.
Què toques, una nadala?
Xiula-li, que és guatla!

Què fas al terrat,
rovellat?
No tens res que fer,
malfeiner?
Mira quin canut
més menut!
I encara vols ser
dolçainer?

Què t'ha paregut Pasquala?
Xiula-li, que és guatla!

Aquell xicot destarifat
que era demés, desvergonyit,
no se'n va anar del seu terrat
com pertocava, avergonyit.

I a la criada riallera
que encara estava al galliner,
fent-li una ullada falaguera
li va respondre, cançoner.
Com ací té fred
el pobret,
i no pot volar
ni piular,
s'alçarà molt dret
calentet,
si tu vols baixar
a la llar.

Què t'ha paregut, Pasquala?
Xiula-li, que és guatla!

Cantarà el gall en la festa
d'aquell vespre de Nadal,
o li mancarà la llesta
al manús del meu raval?

Cavallers, quina nadala,
nosaltres a badallar
perquè hem xiulat a la guatla
sense poder-la caçar.

21-Desembre-1966

17

Guarde un record de xiquet
d'un joc prou manifasser
i propi de joventut.
Quan els amics del carrer,
— del cinc p'a u enjogassats —,
ens n'anàvem tots plegats
a fer-nos un bon canut
pelant canya... d'un canyar.
Si parlara el meu maset...!
Deixe-m'ho, més val callar.

2-Gener 1967

Tira't a l'esquena el dol
que no n'hi ha per a tant.
Jo et donaré, mentrestant,
fins quan puga, el meu condol.
I a l'altra, pinyol!

Que el teu nuvi t'ha deixat
sense fer cap protocol?
Llença campanes al vol
perquè era un xic desganat.
I a l'altra, pinyol!

També el banyut caragol
no deixa de pasturar.
Xiqueta, tira a esgarrar,
joestic per al teu consol.
I a l'altra, pinyol!

8-Gener-1967

19

No te'n puges a la parra
quan és hora de parlar.
Que no t'agrada la xarra?
Marra!

M'has eixit bona caparra.
Res de tu cal esperar?
Si jo em lleve la samarra...
Marra!

Si jo agafe la tafarra
que tu ja pots suposar,
t'allunyaré la gamfarra.
Marra!

He fet bona botifarra;
jo no em volia casar.
Per a jugar a la marra,
bé estava sense amarrar.

10-Gener-1967

20

Estava collint codonys
l'altre dia a la marjal
un jove maniffasser,
quan s'enganxà d'un camal
i va caure a rodolons
de nassos dins d'un reguer,
fent-se un esgarrany al nas.
Si en vols més, para el cabàs!

Per a què voldràs codonys,
monyicot destarifat?
Cerca els que ja hi són collits,
és millor el codonyat.
Açò sí que té botons!
Deixa la punta dels dits
i no et toques més el nas.
Si en vols més, para el cabàs!

Bon negoci amb els codonys
no es pot fer bé si es va a soles.
Ix millor acompanyat
i a la fresca les batzoles.
I més dolç, a rodolons,
damunt d'un jaç encauat.
Llavors, a tocar-se el nas.
Si en vols més, para el cabàs!

13-Gener-1967

21

Si tu vols, lector amic,
junyir-te amorosit jou
per lligar bon allioli,
a més de dos rovells d'ou,
dos dents d'all i el setrill d'oli,
cerca't de sal un pessic
i a remenejar el mànec.
Voràs unflar l'embolic.
Si no fas com jo t'ho dic,
faràs peixet, com fa l'ànec.

U que va fer uns deslligos
per ser encara novell,
rajant-li l'oli brusent
el va posar més calent.
Per massa massa-magrell,
no va atansar Benafigos.
I la recalfà del mànec
li va negar l'embolic.
Si no fas com jo t'ho dic,
faràs peixet, com fa l'ànec.

En tan delicat quefer
s'ha d'anar poc a poquet,
sense presses, ben molsut,
com l'aigua cap a Canet.
No pot haver cop perdut
en joc de maça i morter.
A remenejar el mànec
i lligaràs l'embolic.
Si no fas com jo t'ho dic,
faràs peixet, com fa l'ànec.

14-Gener-1967

Un mira'm i no em toques
 que viu al meu carrer,
 té el pèl color panolla
 i el cul... com un paner.

Agrana, posa lloques,
 brodant té el gran quefer,
 de tots els de sa colla
 el més capdavanter.

Com és tan manegueta,
 —té mans per fer-ho tot—,

li agrada fer l'aleta,
 de treballar ni un brot.

I a la marjaleria,
 cercant-se blaus camins,
 mimava sa follia
 darrere els pixavins.

U de la fava roja,
 de llesta, bon parot,
 li va fotre guantada
 armant-se un escarot.

Quan feia la milotxa
 cercant tres peus al gat,
 va rebre ventallada
 d'un gall que era favat.

23-Juny-1967

23

Pasturava un marge, — les banyes al sol,
la casa a l'esquena —, mullat caragol.

Rosegava l'herba vora d'un sequiol
amb cara seriosa, anava de dol.

Passejava a soles cercant un consol
i es parà de sobte: Un bou es condol!

També pasturava ses banyes al sol,
més llargues que aquelles que lluu el caragol.

Fa mitja rialla i segueix tot sol
rebert d'altres banyes el neci consol.

Conec jo molts hòmens com el caragol,
que també pasturen... sense portar dol!

19-October-1967

Hui està núvol i fa fred.
Per ser amic, Dolorettes,
vaig a fer-te cançonetes
que t'entraran per l'ull dret.
L'any passat ja vaig cantar-te
la cançó del «se me'n fot»
i enguany, per felicitar-te,
també en vers vull dir-t'ho tot.
Com no fa gens de calor
— penyora del festejar —,
dóna'm, si et plau, escalfor:
Voràs si et sé comboiar!
Dolorettes, Dolorettes,
floreta del meu antull,
dóna'm coses calentetes,
és, al món, el que més vull.
No oblides que sóc fadrí
i encara no tinc manies;
volant com el pixaví,
sé fer dolces galanies.
Segur que em mesuraràs,
de seguida, got de vi.
Xiqueta, toca't el nas,
altra escalfor em plau hui.
I ara que parlem de nassos,
has fet moltes mandonguilles?
N'hauràs fet uns quants cabassos;
preferesc les peladilles.
Rep el més melós pessic
d'un amic teu mig poeta
que, quan vola l'oroneta,
li entren picors... al melic.
De menjar, jo no vull res

perquè és hora de sopar.
Si jo pogués rosegat
als teus llavis, sucós bes!

Divendres de Dolors-1966

A una xica marinera
que poetessa vol ser,
va a cantar-li un albader
albada gens falaguera.
No sigues tan matinera
que encara tens molts pocs anys,
vola pels blaus viaranys
com la vela i la gavina,
potser quan sigues fadrina
assolisques lírics guanyys.

Com jo sóc un fadrí vell
enamorat de la mar,
m'agrada el teu somniar
però et donaré un consell.
Sense tindre bon budell,
com s'han de fer llonganisses?
Rebutja les cridadisses
corruixes de fer versets,
perquè ja els faràs ben fets,
de flaires bellugadisses.

Ara mira la blavor
que ens mostra la mar i el cel,
i el parpelleig de l'estel
tremoladís per l'amor.
Ja quan la veu de l'enyor
t'omplene de poesia,
llavors rebràs l'ambrosia
de la cantata pairal,
quan agrana el palmeral
la nostra marjalera.

11-Febrer-1970

Doloretetes...!

Quan s'albiren oronetes
engarlandant l'horitzó
de tremolins, cançonetes
sublimades, fent pregó
dels set dolors de Maria,
un amic teu mig poeta,
vol cantar-li a una floreta
guarnint-la de poesia.

Doloretetes...!

Quan veig nàixer les floretes
tremolant somnis d'atzur
al fons del seu calze, pur
bres de la llum del dia,
vull oferir-li a una flor
el millor que tinc al cor
perquè li diuen... Maria!

Doloretetes...!

Dóna'm coses ben dolcetes
i mesura'm got de vi
per esbargir les punyetes
que a milers en té un fadrí,
perquè hui vull festejar
a Maria dels Dolors,
quan naixen novells amors,
quan és més blava la mar...!

Divendres de Dolors-1968

Al vi li diuen cabut,
un cabut vol beure vi,
i, per beure'l, el cabut
demana sempre un cabut,
mesurant-li got de vi.
Si s'ha fet el vi cabut,
el cabut s'haurà fet vi?
Jo vull desembolicar
aquestes cabuderies,
deixeu estar de manies,
fixeu-vos que açò està clar.
Si en demanar vi cabut
al cabut mesuren vi,
el vi no s'ha fet cabut
ni el cabut s'ha tornat vi.
Restarà el cabut, cabut,
i el vi sempre serà vi.

28-October-1965

Vivia al castell que és guaita del pla
ben prop d'una font que raja salut.
Per sa bonhomia el Rei li donà
feréstegues rendes, lluint en l'escut
dos pomells d'aborços i dos caragols.
Avui és l'albader de dèries i afanys.
Cercant el recer de quiets cara-sols,
sota la plaüra d'esperitats guanys,
s'ha fet pregoner d'essències pairals
que dormen a l'ombra de sons lliberals.

2-Febrer-1969

Després de viure el turment
de no regar l'alqueria,
ara a la fi, la Foment
m'ha enxufat la canyeria.
Però me fotran un ou,
que els morrals tiren en bala,
perquè... tretze mil de l'ala,
ai la cota vint-i-nou!

Sant Valentí, 14-Febrer-1968
Dia dels enamorats.

30

Un fraret esgrogueït
que presumeix de poeta,
mitjançant la cançoneta
vol enlairar l'esperit.
Però com mai no ha gaudit
l'alè de l'eterna flama,
només assoleix la fama
que atansa un bon versolari
escrivint, comunitari,
tot allò que udola i brama.

4-October-1969

31

Pinta d'ex-seminarista;
despedregant, faener;
professor i excursionista.
Sembla el pou de la sapiència
perquè si es parla de ciència,
sempre vol ser el primer.

Abril-1965

De Castelló i de la soca,
presumeix de lliberal,
de professió li pertoca
visitar a la innocència
fent a Herodes competència.
La llengua, com la destal.

Abril-1965

El cap el té prou pelat,
de faena no en fa un brot
i ens diu que desfaenat
no patirà de la fel;
el xic sempre està cansat,
ell no pegarà ni un bot,
de badoc no en té ni un pèl.
I per a justificar
el que es menja cada dia,
es dedica a treballar
l'art de la fotografia!

Abril-1965

... i després de l'esmorzar
i d'un ferm roda i cavil·la,
mudat, se'n va a passejar,
a passejar per la vila.
Per prendre's un bon café
i després fumar-se un «puro»,
— això ho fa amb molta freqüència —,
sempre el pren al Bar Clavé
i els dissabtes a València
perquè no li manca un «duro».
Arrambla tot el que és vell,
i com sempre va vestit
a la moda «dernier crit»,
sembla un «bonico» clavell...!

Abril-1965

Fadrinot sempre mudat,
de vestits en té un femer,
sembla que estiga enguatat,
d'ofici manifasser.

Abril-1965

Coneixeu el nostre amic?
 Groguissó, prim, camallut,
 el nas corbat, de jueta;
 de jovenall, mig poeta.
 Hui és un escriptor... oüt!
 Quan et mira ho fa amb quatre ulls,
 i escrivint sos fermes antulls
 no se li arruga el melic.
 Físicament, prou pansit;
 si de xarra, xarrador;
 davant d'un got, bevedor;
 escrivint... rebordonit.
 Serios se sembla a un mussol;
 si se'n riu, a una moixeta;
 però si mamprén el vol
 lliura't, lliura't d'un codol
 perquè té mala lle-treta.
 Com pertoca a un escriptor,
 per a molts, destarifat,
 abans va ser versolari.
 Ara escriu en el diari
 cercant-li tres peus al gat.
 Rosega com el corcó
 i aprofita l'ocasió
 per fer forat a la fusta.
 I com la cosa és molt justa,
 — amb llenguatge figurat —,
 rosegant té al seu quefer.
 Però, ressona el seu nom,

i encara que pel cognom
sembla ser manifasser,
mai no en res ha treballat
i el coneixem per fuster.

Novembre-1966

L'home que de l'encantat
de la festa que procura
— veu de no — la justa fama
del nostre glorios passat
com ja està prou esclafat
per un mal que no té cura
engany i ha destituit
amb cura de l'entorn
per no veure el vent costar
de l'lectura del pagador
trobem l'esclaf d'un plat:
Vol fer foc... d'esclafador!
Ja vell i desmemorat
pel goig que rep de l'ambuc
joia de la festa plena
vol festejar el Sant Lluç
en dia de Matelons...

24-Febrer-1967

37

L'home que és l'encarregat
de la festa que proclama,
— veu de tro —, la justa fama
del nostre gloriós passat,
com ja està prou esclafat
per un mal que no té cura,
enguany s'ha destarifat
amb coets de serradura.
I en lloc del valent coet,
de llesta, ben tronador,
tindrem l'esclafit d'un plet:
Vol fer foc... d'esclafidor!
Ja vell i desmemoriat,
pel goig que rep de l'embuc
joiós de la festa plena,
vol festejar el Sant Lluç
en dia de Madalena...!

24-Febrer-1967

III.—AFANYS PRIMAVERALS

1966-1970

VIGAL SERRALLA - 1979

A la porta de març
de la meua intimitat
cep lo matrimoni fícut
d'un món idealitat
Vull viure ma libertat
sentir presoner de la flor
perquè he escrigut
lo fícut i el món de
des fícut d'aquell
tristols, meua, di

*«Quan ja les flors novelles
pregonen galanies
al cor de les donzelles...»*

BERNAT ARTOLA TOMÀS

Si jo fícut al que era ve he
sense fer mai a rangó,
fícut de la a unedat
for aló que li convé,
No vull, deditar al nu
que era la fícut a una meua,
on l'esperit solt cobras
-- rebuñant meua fícut --
rebuñant meua fícut
a veur de la fícut.

1977-1978-1979

1

A la torre de marfil
de la meua intimitat,
rep la manyaga subtil
d'un món idealitzat.

Vull viure ma llibertat
sent presoner de la flor,
perquè he conegut la por,
la fam i el fred de la nit.
Pel record d'aquell neguit,
tremola, encara, el meu cor.

Si jo faig el que em ve bé
sense fer mal a ningú,
també deixo a cadascú
fer allò que li convé.

No vull deslligar el nu
que em té afermat a una ombria,
on l'esperit sols somnia
— rebutjant malastrugances —,
sublimades esperances
a recer de ma follia.

1-Novembre-1966

Dis-m'ho, ocell, tu que voles amplàries
alliberat dels lligams que en la terra
tenen a l'home, — malanada desferra —,
pres de la por, delerant lluminàries.

Mai no has estat de tenebra reblit?
Mai t'ha ofegat una negra flassada?
On és la llum? Tu la trobes al cel?
Jo aguarde el vent que esbargesc la nit,
sóc delerós d'albirar un estel
nunci del ros, la color de l'albada.

Però no vull una albada de dol,
mai no el vermell, sempre el ros amb el blau,
que siga el món per a tots bell palau
on germanats caminem sota el sol.

5-Novembre-1966

Heu vist de matinet, qualque vegada,
 quan per l'alè de jove primavera
 es cobreixen els pètals de rosada
 fent una flor més bella i encisera ?

Són llàgrimes del plor que fa l'albada
 per la blanca poncella fugissera ?
 O bé el palau on dorm verge embuixada
 que abans de despertar ja és presonera ?

Donzella que somnies ta gatzara
 filant randes d'atzur, do de l'amor,
 sorpresa per l'embuc de l'alborar.

Que siga etern ton somni d'atzavara
 quan cara al cel, farcida de blavor,
 reps l'eternal missatge de la mar.

1-Març-1967

En vore l'alborar d'una assutzena
que son primaveral deler somnia,
vaig pensar en un raig de lluna plena
que es feia flor pel goig de l'elegia.

Amorosida ja, joiosa alena
l'etern batec que duu un vol de falzia.
Amb el sublim alé que l'au t'ofrena,
l'amor, — oh dolç neguit —, ja et fa heretgia.

Mira el cel blau, oh càndida donzella,
però cura't del vol de la sageta
que brunz cercant la virginal poncella.

És el mateix falzia que oroneta,
cura't l'albor, la blanca meravella
que natura t'ha dat fent-te floreta.

12-Març-1967

Embruixat per l'oreig de les canyes
pregoneres de joncs i senills;
desvalgut per les dolces migranyes
quan el cel i la mar són espills
on es mira l'esvelta palmera
tremolant la feblesa d'abril;
quan desperta la lleu cadenera
i la brisa s'engronsa d'un fil
obrint solcs a l'ermàs del meu cor
enflocant-lo de somnis d'atzur,
m'enamora l'esclat d'una flor
que batega un desig d'amor pur.
Capollet que guarneixes dreteres
on el foc de l'amor és la llum,
far i estel d'eternals primaveres
que s'encenen i mai no fan fum.
Quina sort té ma terra, si és bella,
que, demés de les blanques poncelles
que engarlanden el verd taronger,
hui pregona les roses novelles
de la cort de l'amada donzella
que ha corprés un fadrí rondaller.
Vostre humil versador, que voldria
sempre estar a recer d'una llar,
però vola embolics de falzia
per això només pot... somniar!

20-Maig-1967

Gota de rosada!

Llàgrima encisera d'una flor que plora,
barralló de lluna, sospireig d'estel,
cristallí palau on l'enamorada
somnia amb atzurs, quan desperta el cel.

Gota de rosada!

D'una rosa blanca matiner neguit,
agredolça saba d'un poncell dormit
davallant al calze que mon cor enyora.

Gota de rosada!

Joia pregonera de la rossa albada,
transparent rosella de l'abril florit.

6-October-1967

Vora una cova
dorm un donzell
mentre el sostova
l'airet novell.

Sota la dolça
veu de l'oreig,
dorm, sobre molsa,
son blau sesteig.

Canta l'onada
cançons d'estiu
fent la tonada
del vent joliu.

Damunt de l'era,
— daurat llençol —,
la matussera
cançó del sol.

13-October-1967

Com aubelló que l'aiguamoll sostova,
— silent brollar de l'aigua cristal.lina —,
també mon cor rep saba que el renova
quan veu volar pel cel una gavina.

Cavalcades d'atzurs, cançons d'onades,
brodar d'escumes i glatir de veles,
amb el xiuxiuejar d'aus encelades,
són el ressò d'eternes canturel.les

que m'omplenen de lírica harmonia,
quan venen les cansades oronelles
i l'oratgell, — vent jovenall —, somnia
l'esclat joiós de virginals poncelles.

15-Novembre-1967

Una cançó ploranera
s'ha enfugit del meu trist cor,
en nàixer la primavera,
quan despertava una flor.
Una cançó que alenava
bategars de cor novell,
quan l'oroneta creuava
la blavor de l'oratgell.

Era una blanca poncella
despertant-se al vell roser,
que en oir la tonadella
de l'amor d'un jardiner,
en guaitar l'encisadora
veu de l'anyal alborar,
se'n va anar somniadora
i es va perdre... per la mar.

Des de llavors, el poeta,
es recorda de la flor
i quan torna l'oroneta
migsomriu son líric plor,
quan la rossa matinada,
— portella d'un dia nou —,
fa sa cançó enamorada
d'una goteta de rou.

10-Gener-1968

A l'estantís
 del minvat toll,
 un pasparís
 semblava foll.
 Sobre el verd jaç
 vora un caixer,
 teix el domàs
 del seu deler.

Ai, teixidor
 malafanyat,
 cerques l'amor
 pel toll minvat?
 No pots negar
 que tu ets donzell,
 ves a nadar
 al toll novell!

17-Febrer-1968

La platja, acurullada
de sol, dormisquejava
sa son, esfereïda
de llum auri-rossada.
El garbinall bressava
l'escuma mig dormida.
I al cel, una gavina,
quieta, somniava
son somni de fadrina
gronxant blava tonada.

Pel riba mar, l'onada,
brodava que brodava
per fer-li a l'au marina
son vel d' enamorada.
Mon esperit surava
sobre la mar llatina.
I a l'horitzó, una vela
també tremolejava
sa dolça canturel.la
pel vent acaronada.

17-Abril-1968

12

Qui esbargarà la tempesta que brama
llampecs i trons, pel meu cor fent sa via?
Qui apagarà el roent foc sense flama
que crema el seny quan s'encén la follia?

Ai de l'amor que penyora reclama,
que té per guany només carn d'una aimia.
Guaita l'atzur per si hi trobes l'ombria
i oblida el clam del deler que soflama.

Vindrà l'abril albader de la pluja,
pel Senillar volarà la falzia.
Tu, al calze ver d'una rosa soplujà
ton blau neguit i somnia, somnia.

21-Abril-1968

13

Ai l'amor que s'amaga,
raconer, al meu cor.
D'on rebrà una manyaga
si rebutja la flor?

Ai l'amor que delera
fer l'eterna cançó.
Quan vindrà primavera,
què tindrà per guardó?

Ai l'amor que somnia
sa drecera d'antulls.
Ja està ací la falzia.
Collirà més abrulls?

27-Abril-1968

Quan l'amor sa foguera comboia
per l'alè que l'abril renovella,
tinc deler d'ésser l'ascla novella
per nodrir tan encés festejar.
Gaudiré mon desig de cremar
la passió sense fer gens de fum?
És difícil donar només llum
si de palla nodreixes la llar.

3-Maig-1968

Pel net cel del Senillar,
estolades de falzies
oronegen galanies
als esvelts joncs d'un joncar.
I l'onada de la mar,
d'aquell festeig envejosa,
vol fer carassa seriosa
perquè s'allunye l'amor,
i assoleix blava blavor
amorosida i tendrosa.

29-Maig-1968

Quan esclata la rosa novella
i el que és vell s'engarlanda de nou
fent rebuig de la xàquera vella,
arruixa que plou...!

Si en el calze vermell de la rosa
jau, dormint, una gota de rou,
si l'alè de l'abril no et fa nosa,
arruixa que plou...!

Si la flor t'ofereix galanies
i el teu cor no s'enlaira i commou
quan el cel s'enfosqueix de falzies,
arruixa que plou...!

Si al teu pit saba nova batega
fent penyora d'allò que li cou
quan l'amor jovença tot ho nega,
arruixa que plou...!

13-Maig-1968

On és la font de l'amor, pastoret?
On trobaré el cristal·lí raig que apaga
l'encisadora foguera, manyaga
que m'acaroni encenent-me de set?

Potser la font brollarà a la muntanya,
al catifat ombradiu del pinar?
O potser és a la humida espadanya,
al si escumós de l'oneig de la mar?

Ai pastoret que pastures ovelles
vivint tos somnis tranquils de xiquet.
No saps d'on ragen les sabes novelles
per apagar el meu foc, pastoret?

I el pastoret, tremolant sa innocència,
esgarrifat pel deler del senyor,
diu que no ho sap, — benaurada sapiència —,
d'on brolla allò que anomenen amor.

14-Gener-1969

Passejava les muntanyes
recercant un vell camí
per esbargir les migranyes
que naixien al meu si.
Tot despertava a la vida
pel ferest cim i pel pla;
jo guaria la ferida
per on ma vida se'n va.
Tot cantava a la foresta,
l'argelaga, l'esbarzer,
la farigola i ginesta,
fins les punxes del roser.
Però no cap ja m'enjoia
la solitud del meu cor.
Ja mai no rebré la joia,
la flaire de vera flor?
I a recer d'unes brosetes,
— voravies del camí —,
m'enflairaren les floretes
que esclatava el romaní.

15-Gener-1969

Una punxa s'endinsava
lentament dins del meu cor,
una punxa m'endenyava
saba nova d'una flor.

Una punxa beneïda
d'un roser m'ha enverinat,
perquè ha fet la refflorida
d'un voler quasi oblidat.
(Ai l'amor que es renovella
i desperta, malferit,
pel comboi de la poncella
que renaix dins del meu pit...!)
I aquella punxa endenyosa,
guaita de l'etern roser,
va obrir la meravellosa
portella d'un jardiner.

30-Gener-1969

S'esmunyia una gruga
pel fullam d'una col,
— tremolosa i poruga —,
per trobar un consol.

Al clivell d'una soca,
— xafarder malastruc —,
s'albirava la joca
matussera d'un cuc.

Ai la pobra grugueta,
no viurà el seu deler,
no serà palometa
revolant un roser!

Per cercar una fosca,
defugint d'un perill,
va trobar-se amb la tosca
queixalada d'un grill.

Tot aquell que somnia
sa dreuera d'antulls,
potser trobe l'ombria
catifada d'abrulls.

30-Gener-1969

Germans, veniu,
cantem la joia del vent joliu.
Bressem el somni de l'atzavara
que, espiritada, — sublim follia —,
sense cansar-se, mira la mar.
Sembla el quiet somni d'una guitarra
que, passionada, també somnia,
veu agredolça de l'elegia,
silent gatzara del somniar.
Germans, veniu,
cantem l'albada del vent joliu.
Quan la brisanya fa canturel.les
guarnint de perles les espadanyes
del llis palau,
quan la ginesta lluu la dreuera
per on s'afanya la primavera
sota el cel blau,
germans, veniu,
fem la sonada del vent joliu.
Bressem el somni de la guitarra
que dorm a l'ombra de l'atzavara
l'etern abril.
Germans, veniu,
cantem la joia del vent joliu.

18-Febrer-1969

Presoner de l'amable neguit
 que l'abril cançoner renovella,
 pel brollar de la saba novella
 que renaix al roser refflorit,
 també sent ressonar al meu pit
 l'eco mort d'una viva recança
 quan el verd, pregonant sa gaubança,
 vol ser bres domassat de conhort;
 quan l'amor, victoriós de la mort,
 et recorda la fi que s'atansa.

2-October-1969

Delerosa d'un dosser,
 una palometa blanca
 revoleiava la branca
 florida d'un taronger.
 En vore-la el jardiner
 que fa cura del jardí,
 va posar-se la mà al si
 oferint-li aquella flor
 que refloreix sempre al cor
 quan sospireja el garbí.

24-October-1969

Baixava per la Teixera
de cormejar un cimall,
i he fruit la primavera
d'un somni fet de cristall.
A l'ermita de la vall
del nostre Penya-colosa,
batalla la veu joiosa
d'amorosida campana,
pregonant la jovençana
cançó d'amor d'una alosa.

Ai, matiner ocellet
que has assolit la floreta
del jovencell pastoret
a l'ombrall de l'oroneta!
Batega el cor d'un poeta
que va per l'assagador
que, hui, s'ha omplenat d'enyor
bressolejat pels espígols
que catifen, jovenívols,
el vell camí de l'amor.

4-Agost-1970